

Λκ 2,41-52

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής σὸν Ναό

Στὴν ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ πού τελέστηκε σήμερα ἐδῶ σὸ Κατηχητικό μας (ἢ μπορούμε νά κάνουμε ἀναφορά σὸν Ἀγιασμό τοῦ σχολείου) ἀκούσαμε μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο ἓνα περιστατικό, πού συνέβη ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν περίπου στὴ δική σας ἡλικία, δώδεκα ἐτῶν. Εἶναι τὸ **μοναδικό περιστατικό πού γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ παιδικὰ Του χρόνια**, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νά τὸ ξαναθυμηθοῦμε.

Πλησίαζε τὸ **Πάσχα**, πού γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἦταν πολὺ μεγάλη γιορτή. Γιόρταζαν τὴ θαυμαστὴ διάβαση ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή τους ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς Αἰγύπτου. Οἱ εὐσεβεῖς Ἑβραῖοι, σ' ὅποια γωνία τῆς Παλαιστίνης κι ἂν ἔμεναν, ἐτοιμάζονταν μὲ πολλή χαρὰ γιὰ τὸ καθιερωμένο ταξίδι-προσκύνημα. Πήγαιναν στὴν ἱερὴ τους πόλη, στὰ **Ἱεροσόλυμα**, γιὰ νά λατρεύσουν ὅλοι μαζί τὸν Θεὸ σὸν ἓναν καὶ μοναδικὸ ναὸ πού εἶχαν, τὸν **Ναὸ τοῦ Σολομῶντος**.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, βέβαια, τὰ ταξίδια δέν ἦταν εὐκόλα· ἦταν πολὺ κοπιαστικά καὶ ἐγκυμονοῦσαν κινδύνους. Οἱ ταξιδιώτες βάδιζαν πολλὲς μέρες μὲ τὰ πόδια ἢ στὴν καλύτερη περίπτωση χρησιμοποιοῦσαν κάποιο ζῶο γιὰ μεταφορικό μέσο· καὶ πάντοτε προχω-

ροῦσαν μέ τόν φόβο τῶν ληστῶν, πού ἔστηναν καρτέρι στούς ἐρημικούς δρόμους. Γι' αὐτό οἱ ἄνθρωποι συνήθιζαν νά ταξιδεύουν πολλοί μαζί, νά σχηματίζουν **καραβάνια**, ὥστε νά 'ναι τό ταξίδι τους ἀσφαλέστερο καί πιό εὐχάριστο.

Σ' ἓνα τέτοιο караβάνι βλέπουμε τήν Παναγία μας, τόν δωδεκάχρονο Ἰησοῦ καί τόν προστάτη τους Ἰωσήφ. Μαζί μέ συγγενεῖς καί γείτονες ξεκίνησαν νά πᾶνε **ἀπό τή Ναζαρέτ στά Ἱεροσόλυμα**. Ἡ διαδρομή θά διαρκοῦσε τουλάχιστον τρεῖς μέρες. Κανείς ὅμως δέν λογάριαζε τόν κόπο. Ἦταν ὅλοι χαρούμενοι, γιατί πήγαιναν στόν Ναό. Στόν δρόμο ἔψελναν ψαλμούς τοῦ Δαβίδ, τραγουδοῦσαν καί ὑμνοῦσαν τόν Θεό.

Στά Ἱεροσόλυμα ἔμειναν ἐπτά μέρες. Ὄταν τελείωσε ὁ ἐορτασμός τοῦ Πάσχα, τό караβάνι πῆρε τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Εἶχαν περπατήσει ἤδη μιᾶς ἡμέρας δρόμο καί ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς διανυκτέρευσης, ὅταν ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Παναγία ἀντιλήφθηκαν μέ τρόπον ὅτι ὁ μικρός Ἰησοῦς δέν ἦταν στή συντροφιά τους! Ἐπειδή βάδιζαν μπροστά οἱ γυναῖκες καί πίσω οἱ ἄνδρες, ὁ Ἰωσήφ νόμιζε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι μέ τή μητέρα του καί ἡ Παναγία μας νόμιζε ὅτι ὁ γιός της εἶναι μέ τόν Ἰωσήφ. Καταλαβαίνετε, παιδιά, τήν ἀγωνία τους, ὅταν δέν τόν βρῆκαν πουθενά! Μόλις πῆρε νά χαράζει ξεκίνησαν νά γυρίσουν πίσω στά Ἱεροσόλυμα!

Σάν ἔφτασαν στήν πόλη, ἄρχισαν νά ψάχνουν. Ἐφαζαν ἀνάμεσα στά τελευταῖα караβάνια πού ξεκινοῦσαν, ἔφαζαν στούς δρόμους, ἔφτασαν καί στόν Ναό. Μπαίνουν μέσα καί, τί νά δοῦν! **Ὁ μικρός Ἰησοῦς καθισμένος ἀνάμεσα σέ νομοδιδασκάλους** συζητᾷ μαζί τους σάν μεγάλος δάσκαλος! Αὐτός μιλοῦσε καί οἱ δάσκαλοι τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας Τόν ἄκουγαν καί Τόν συμβουλευόνταν! Τούς ἔλυνε ἀπορίες πάνω σέ θέματα πίστεως, τούς ἐξηγοῦσε κάποια σημεία ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, τούς ἐρμήνευε προφητεῖες, τούς πρόσφερε πολύτιμες γνώσεις γιά τόν Θεό. Ἐκπληκτοί ἄκουγαν πράγματα πού δέν τά εἶχαν ζανακούσει! Τούς εἶχε καθηλώσει, τούς

είχε σαγηνεύσει. **Ένα παιδί δώδεκα ἐτῶν τούς ἔκανε νά κρέμονται ἀπό τά χεῖλη Του!** Δέν ἤθελαν νά φύγουν. Αὐτοί, οἱ δάσκαλοι, εἶχαν γίνει τώρα μικροί μαθητές. Καί ἀποροῦσαν: «Μά πῶς τέτοια σοφία! Ἀπό ποῦ;». Δέν ἤξεραν, δέν μποροῦσαν νά φανταστοῦν ποιόν ἔχουν ἀνάμεσά τους.

Τούς τό φανέρωσε ὁμοῦς ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἡ μητέρα Του Τόν ρώτησε: «Παιδί μου, γιατί μᾶς τό 'κανες αὐτό; Ὁ πατέρας σου κι ἐγώ μέ πόνο καί ἀγωνία Σέ ψάχναμε!». Τότε ὁ δωδεκάχρονος Ἰησοῦς ἀποκαλύπτει τή μεγάλη ἀλήθεια: Δέν εἶναι ὁ γιός τοῦ Ἰωσήφ, ὅπως φαίνεται στά μάτια τοῦ κόσμου, ἀλλά ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ! «Γιατί ἐναγώνιοι μέ ψάχνατε;», τούς ρωτᾷ. «Ποῦ ἀλλοῦ θά ἦμουν παρά στό σπίτι τοῦ Πατέρα μου;». **Πατέρας Του εἶναι ὁ Θεός!** Τό μυστικό αὐτό τό γνώριζαν μόνο ἡ Παναγία καί ὁ Ἰωσήφ. Ἦρθε ἄραγε ἡ ὥρα νά τό μάθουν καί οἱ ἄλλοι; Ὁχι, ἦταν νωρίς ἀκόμη. Οἱ ἄλλοι δέν μπόρεσαν νά καταλάβουν τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ. Ἐμειναν μόνο νά θαυμάζουν τό δωδεκάχρονο Παιδί μέ τή μοναδική σοφία. Τόν εἶδαν, ἐξάλλου, νά σηκώνεται -ὕπακουος, ὅπως ἦταν πάντα- καί ν' ἀκολουθεῖ τήν Παναγία καί τόν Ἰωσήφ. Θά ἐπέστρεφε μαζί τους στή Ναζαρέτ. Δέν εἶχε φτάσει ἀκόμη ἡ ὥρα γιά ν' ἀρχίσει τή δημόσια δράση Του.

Ἀργότερα, στά τριάντα Του χρόνια ἄρχισε ὁ Χριστός νά κηρύπτει καί νά κάνει θαύματα. Τότε φάνηκε περισσότερο ἡ θεϊκή Του δύναμη καί σοφία. Καί μετά τήν ἀνάστασή Του ξεκάθαρα ἀποκαλύφθηκε ποίος εἶναι: Δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος ἀλλά καί Θεός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε καί ἄνθρωπος· εἶναι **Θεάνθρωπος!**

Κατηχητικό μου, μοῦ μαθαίνεις τή σοφία τοῦ Θεοῦ!

Τί ὥραϊα θά ἦταν, σ' ἀλήθεια, νά εἶχαμε κι ἐμεῖς γιά λίγο ἀνάμεσά μας τόν Ἰησοῦ Χριστό! Θά Τοῦ λέγαμε τίς ἀπορίες μας, θά

μᾶς ἐξηγοῦσε τόσα πράγματα, θά μᾶς φανέρωνε τά μυστικά τοῦ οὐρανοῦ!

Μποροῦμε, παιδιά, νά Τόν καλέσουμε, νά Τόν παρακαλέσουμε νά ἔρχεται ἐδῶ στό Κατηχητικό μας. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι δέν εἶναι ἓνας σοφός ἄνθρωπος, ἀλλά Θεάνθρωπος. Δέν Τόν ἐμποδίζει, ἐπομένως, τό πέρασμα τοῦ χρόνου. Ὅπως ἦταν τότε ἀνάμεσα στούς νομοδιδασκάλους, ἔτσι μπορεῖ νά βρίσκεται καί σήμερα ἀνάμεσά μας. Ὁ ἴδιος μᾶς τό εἶπε: «Ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἶναι συγκεντρωμένοι σί' ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι κι ἐγώ ἀνάμεσά τους» (Μθ 18,20). Κάθε συνάντηση, λοιπόν, ἐδῶ στό Κατηχητικό εἶναι **συνάντηση μέ τόν Χριστό!**

Κι εἶναι, σί' ἀλήθεια, δυνατόν ν' ἀκοῦμε ἐμεῖς σήμερα τά σοφά Του λόγια; Naί, παιδιά. Γιατί **μᾶς ἄφησε τή σοφία Του μέσα στό δικό Του βιβλίο**. Ποιό εἶναι τό βιβλίο Του; **Ἡ Ἀγία Γραφή!** Κάθε σελίδα της εἶναι γεμάτη ἀπό τή θεϊκή σοφία. Κάθε λόγος της εἶναι **θεόπνευστος**, ἐμπνευσμένος ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό!

Μέσα ἀπό τήν Ἀγία Γραφή θά εἶναι ὅλες οἱ ἱστορίες πού θά ἀκούσουμε φέτος στό Κατηχητικό μας· μέσα ἀπό τά Εὐαγγέλια, πού μᾶς μιλοῦν γιά τή ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Χαρά σ' ἐκεῖνα τά παιδιά πού δέν θά χάσουν οὔτε μία συνάντηση! Κι εὐλογημένα τά παιδιά πού δέν θά χάσουν οὔτε μία λέξη ἀπ' αὐτά τά ἱερά λόγια! Ἄν μέ προσοχή τά παρακολουθεῖτε, θά γραφτοῦν στήν καρδιά σας καί θά σᾶς δώσουν τή σοφία τοῦ Θεοῦ.

Πῶς εἶναι ἄραγε **ένα παιδί πού ἔχει τή σοφία τοῦ Θεοῦ;**

- Σκέφτεται φωτισμένα.
- Παίρνει σωστές ἀποφάσεις.
- Ξεχωρίζει ἀπό τά λόγια του κι ἀπ' ὅλη τή συμπεριφορά του.

Θά σᾶς ἀναφέρω δύο περιστατικά μέ παιδιά τῆς δικῆς σας ἡλικίας, πού ἀπέδειξαν ὅτι εἶχαν πραγματικά τή σοφία τοῦ Θεοῦ:

α. Ἡ Κατερίνα εἶναι μαθήτρια τῆς Ε' Δημοτικοῦ. Τά παιδιά τῆς τάξης της ἔκαναν μία μεγάλη ζημιά: Ἐρίζαν τόν πίνακα τῆς αἵθου-

σας καί πέφτοντας αὐτός ἔσπασε καί τήν καρέκλα τοῦ δασκάλου, ἀλλά καί τό τζάμι τῆς βιβλιοθήκης! Τί νά ποῦν στόν δάσκαλό τους; Ἀποφασίζουν ὅλοι νά κάνουν τόν ἀνήξερο καί νά ποῦν ὅτι μπαίνοντας στήν τάξη τά βρῆκαν ὅλα πεσμένα καί σπασμένα. Ἡ Κατερίνα ὅμως παίρνει μέ θάρρος τόν λόγο καί λέει στούς συμμαθητές της: «Ὁ ψεύτης καί ὁ κλέφτης τόν πρῶτο χρόνο χαίρονται! Τό ψέμα δέν βγαίνει ποτέ σέ καλό. Προτείνω νά ποῦμε τήν ἀλήθεια καί νά ἀναλάβουμε νά διορθώσουμε τή ζημιά μέ τά χρήματα τοῦ ταμείου μας». Ἡ τάξη συμφώνησε καί ὁ δάσκαλος ἀντί νά μαλώσει τά παιδιά, τά ἐπαίνεσε γιά τήν εὐλικρίνειά τους. Νά, τί δύναμη ἔχει ἓνα παιδί προικισμένο μέ τή σοφία τοῦ Θεοῦ!

β. Ὁ Παῦλος εἶναι μαθητής τῆς Στ' Δημοτικοῦ. Ἐδῶ καί καιρό τά παιδιά τοῦ τμήματός του μέ τά παιδιά τοῦ ἄλλου τμήματος βρίσκονται σέ μεγάλη ἀντιπαλότητα. Ὁ λόγος; Τό παιχνίδι. Τό κάθε τμήμα πιστεύει πῶς εἶναι ἀδικημένο καί ὅτι τά παιδιά τοῦ ἄλλου τμήματος κάνουν ζαβολιές καί δέν παίζουν δίκαια. Ἔτσι, σχεδόν δέν μιλοῦν μεταξύ τους, ἀλλά κι ὅταν ἀναγκάζονται νά ἀνταλλάξουν λίγες κουβέντες, πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι ὅπως οἱ πικρές.

Ὁ Παῦλος, πού πηγαίνει στό Κατηχητικό, δέν ἀντέχει τήν κατάσταση αὕτη. Προτείνει, λοιπόν, στά παιδιά τοῦ τμήματός του τό ἐξῆς σχέδιο: Νά φτιάξουν μιὰ τεράστια κάρτα μέ ζωγραφιές καί αὐτοκόλλητα, πού νά γράφει μέσα: «Δέν θέλουμε ποτέ νά ξαναμαλώσουμε. Θέλουμε πάντα νά εἴμαστε φίλοι. Συγγνώμη!». Μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τή συνέχεια; Ἀπό τότε τά δύο τμήματα ἔγιναν ἀχώριστοι φίλοι!

Μ' ὅλη μου τήν καρδιά εὐχομαι, παιδιά, γιά τήν καινούργια χρονιά νά ἔχετε πρόοδο στά μαθήματά σας, ἀλλά καί ν' ἀποκτήσετε τή σοφία τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά σᾶς καμαρώνουν οἱ γονεῖς σας καί ὅλοι ὅσοι σᾶς ἀγαποῦν!

(Εἶναι καλό ν' ἀκολουθήσει σύντομη ξενάγηση στήν Ἁγία Γραφή, ὥστε τά παιδιά νά γνωρίζουν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπό τήν Παλαιά

καί τήν Καινή Διαθήκη. Μπορούμε, επίσης, νά τούς δείξουμε τή Βίβλο καί κάποιες ἐκδόσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ τήν προτροπή νά ἀποκτήσουν τήν προσωπική τους Καινή Διαθήκη καί νά τή διαβάσουν καθημερινά. Τέλος, ἄν ὑπάρχει δυνατότητα, ἀναρτοῦμε τήν ἀφίσα μέ τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

Τή σοφία Σου ζητῶ
στή μελέτη, στό σχολειό·
στή ζωή μου νά βαδίζω
μέ Ἐσένα ὁδηγό!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος (ἀφίσα-δίπτυχο).
3. Ἀφίσα μέ τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.
4. Ὑλικό χρήσιμο γιά τό Κατηχητικό.